

Sb. z r. 1926 budou, pokud jde o zaměstnance býv. c. k. státních drah, kteří do 3. listopadu 1918 nebyli ještě dáni na odpočinek a kteří nebyli převzati do služby některé ze smluvních stran podle svého smyslu platiti ustanovení první části této úmluvy. A tu stanoví čl. 1 úmluvy č. 195/26: »Činná služba býv. civilních státních zaměstnanců a vojenských osob rakouských, dne 3. listopadu 1918 ještě nedaných na odpočinek a nepřevzatých do služeb žádné ze smluvních stran, považuje se za ukončenou dnem 3. listopadu 1918 anebo dnem pozdějším, kterého byli dáni na odpočinek státem nebo se souhlasem státu, na jehož vrub podle těchto ustanovení připadají.« Článek 2 úmluvy: »Osoby v čl. 1 uvedené obdrží odpočivné požitky počínajíc 1. prosincem 1923 od smluvní strany, jejímž státními příslušníky se staly podle mírové smlouvy St. Germeinské buď ipso facto nebo opcí nebo reklamací, pokud měly nárok na odpočivné požitky nebo na odbytné podle ustanovení býv. císařství Rakouského, platných v den 3. listopadu 1918, a důsledkem svých započítatelných služebních let, bez ohledu na svoji služební způsobilost v době skončení činné služby.«

Jak se podává z čl. 2, jest posouditi případný nárok zaměstnance podle čl. 11 úmluvy i nárok zaměstnanců býv. c. k. státních drah, k nimž se počítá i st-l, na odpočivné požitky nebo na odbytné podle ustanovení býv. císařství Rakouského platných dne 3. listopadu 1918. Podle zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. zůstaly veškeré dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení prozatím v platnosti a tudíž i předpisy organizačního statutu pro státní železniční správy, uveřejněné vyhláškou min. obch. a želez. dne 19. ledna 1896 pod č. 16 ř. z. Po rozumu § 19 tohoto organizačního statutu jest však služební poměr zaměstnanců státních drah — býv. rak. státních drah a nyní státních drah republiky Čsl. —, kteří nejsou státními úředníky podle zák. z 15. dubna 1873 č. 47 ř. z., pokud se týká podle služ. pragm. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. a nyní podle plat. zák. z 24. června 1926 č. 103 Sb., totiž, kteří nejsou státními úředníky pragmatikálními ve veřejnoprávním poměru, poměrem soukromoprávním a spory z tohoto poměru plynoucí přísluší proto rozhodovati jediné řádným soudům.

Na základě těchto úvah dospívá nss k právnímu názoru, že na soukromoprávní povaze služebního poměru zaměstnanců býv. státních drah nic nebylo změněno zák. č. 159/26, jímž byla uvedena v účinnost pro obor vnitrostátní vídeňská úmluva č. 195/26 Sb. o odpočivných požitcích.

Podle § 3 lit. a) zák. o ss nepřisluší však nss-u rozhodovati záležitosti, o kterých náleží rozhodovati řádným soudům. Slušelo proto stížnost pro nepřislušnost nss-u po rozumu §§ 2 a 3 lit. a) zák. o ss odmítnouti pro nepřipustnost.

Č. 10.492.

Tituly: O podmínkách nároku na užívání stavovského označení inženýr podle § 1 odst. 3 cis. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z.

(Nález ze dne 13. dubna 1933 č. 6639.)

V ě c: František N. v Bratislavě (adv. Dr. Ctibor Chytil z Brna) proti ministerstvu veřejných prací o užívání stavovského titulu inženýra.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze 14. září 1928 žádal st-l žal. úřad, aby mu přiznal právo užívati titulu inženýra, které mu podle článku prvního cí. nař. č. 130/1917 ř. z. přísluší, poněvadž byl vojenskou správou kvalifikován jako inženýr-důstojník s absolvovaným kursem, a armádnímu velitelství příslušelo právo jednotlivce i bez absolvování zvláštního kursu klasifikovati a zařaditi na základě mimořádných technických a hospodářských zásluh do kategorie inženýrů-důstojníků; st-l svého času absolvoval jak předběžná studia středoškolská, tak i odborná jako primus s vyznamenáním, složil státní zkoušku pro autorisované hospodáře, jíž se řádný absolvent může teprve po dvouleté praxi podrobiti, rovněž s vyznamenáním, a od roku 1914 až dosud zaujímal vždy samostatné vedoucí postavení největších podniků a koncernů domácích i zahraničních.

Nař. rozhodnutí nevyhovělo st-lově žádosti ze 14. září 1928, aby min. prací uznalo a vyslovilo, že st-l jest oprávněn užívati podle § 1 odst. 3 cí. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. stavovského označení »inženýr«, a to z těchto důvodů: Tohoto označení podle cit. zákonného ustanovení jsou oprávněni užívati oni důstojníci mimo činný svazek vojenský (zeměbranecký), případně mimo svazek válečného námořnictva, kteří absolvovali vyšší kurs ženijní nebo inženýrský kurs důstojnický a složili konečné zkoušky, dále ti důstojníci a vojenští úředníci, kteří se vzdělali na vyšším kursu dělostřeleckém na inženýry, a konečně oni důstojníci námořní (praporčíci), kteří nabyli vzdělání na vyšších kursech a po složení inženýrské zkoušky byli přeloženi do stavu námořních inženýrů. — V písemném protokole, sepsaném 18. dubna 1921 u referátu městské rady v Olomouci, jste mimo jiné prohlásil, že svého času jste absolvoval vyšší lesnický ústav v Hranicích a že právo užívati titulu »inženýr« Vám přísluší podle § 1 odst. 3 cí. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z., ježto v býv. rak.-uher. armádě byl jste kvalifikován jako absolvent býv. rak. důstojnického inženýrského kursu ve Vídni, vykonal i závěrečné zkoušky, tam předepsané. Jako doklad o tom předložil jste t. zv. »Richtigkeits-Zeugniss«, vydaný bývalým »Steinwerksleitung des III. A. K. (Q. Abt.)« 2. srpna 1917. V tomto průkazu však stojí, že František N., zaměstnaný u řečeného vojenského útvaru, jest pouze kvalifikován jako inženýrský důstojník, který absolvoval řečený důstojnický inženýrský kurs, nikoli však, že tento kurs i se závěrečnými zkouškami skutečně sám absolvoval jako důstojník z povolání. Rovněž jste udal, v písemném protokole, sepsaném 4. prosince 1925 u okresního úřadu ve V. na Slov., že činnou službu vojenskou v býv. rak.-uher. armádě nikdy jste nekonal, vojenskou hodnost v této armádě jste neměl a vzpomenuť býv. rak. důstojnický inženýrský kurs ve Vídni jste neabsolvoval. Kvalifikace pak takového inženýrského důstojníka, který absolvoval řečený kurs, byla Vám přiznána býv. velitelstvím 3. rak.-uher. armády jen na dobu trvání války jako uznání za vynikající technické schopnosti, které jste prý prokázal při novém vybudování průmyslových závodů, jež byly v obvodu této armády válečnými operacemi zničeny. Nebyl jste tedy ani důstojníkem, ani jste neabsolvoval některý

z kursů podle § 1 odst. 3 řečeného cí. nař., a nejste proto podle tohoto ustanovení oprávněn užívatí stavovského označení »inženýr«.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které uvažoval nss takto: — — —

Stížnost uznává, že z okolností uvedených žal. úřadem pro odůvodnění zamítavého rozhodnutí jest správným, že st-l nekonal nijakých závěrečných zkoušek při býv. rak. důstojnickém kursu inženýrském ve Vídni, dovozuje však, že této náležitosti není zapotřebí, je-li výkon zkoušky nahrazen praktickým použitím k pracím armádě prospěšným, jsou-li na místě zkoušky prokázány zásluhy, bylo-li prominuto absolvování kursu i zkoušek, a prokáže-li se, že žadatel byl vojenskou správou kvalifikován jako inženýrský důstojník s absolvovaným kursem.

Avšak striktní znění § 1 odst. 3 cit. nař. nenechává pochybnosti o tom, že v prvém případě tohoto zákonného ustanovení, o který zde jde, oprávnění k užívání titulu inženýrského jest omezeno pouze na důstojníky, kteří vybyli vyšší ženijní kurs neb kursy pro inženýrské důstojníky a obstáli při závěrečných zkouškách. Nelze souhlasiti s názorem stížnosti, že by ve smyslu cit. § 1 odst. 3 požadovaná náležitost výkonu odborné zkoušky mohla býti nahrazena některým způsobem st-lem uváděným, jak bylo svrchu blíže naznačeno.

Za tohoto stavu věci pak stačí již tento důvod, totiž nedostatek závěrečných zkoušek, k zamítnutí nároku st-lova ve smyslu § 1 odst. 3 cit. nař. vznášeného, a jest bezpředmětno zabývatí se další námitkou stížnosti, že žal. úřad neposoudil správně otázku, byla-li ve vojenské službě st-li kvalifikace inženýra-důstojníka udělena toliko na dobu trvání války či vůbec, je-li předpokladem nároku, aby žadatel konal vojenskou službu jako důstojník z povolání čili nic, a bylo-li potřebí vyžadovati dobrozdání vojenských úřadů o těchto otázkách.

Č. 10.493.

Policejní věci (Slovensko): * Statut bývalé župy Podtatranské ze 7. srpna 1926, vydaný pod č. 20275/1926 a schválený ministrem pro správu Slovenska den 4. listopadu 1926 pod č. 42696/1926 adm. 5, nezakládá právního nároku ani na vydání, ani na prodloužení zbrojního pasu.

(Nález ze dne 13. dubna 1933 č. 6640.)

V ě c: Jiří J. v L. proti zemskému úřadu v Bratislavě o prodloužení zbrojního pasu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Levoči z 28. července 1930 zamítnuta byla st-lova žádost o prodloužení zbrojního pasu s odůvodněním, že st-l byl tamním úřadem pravoplatně odsouzen pro honební přestupek. Podáním z 19. září 1930 žádal st-l opětovně o prodloužení zbrojního lístku na tříhlavňovou loveckou pušku, uváděje, že jest členem revíru obce H. a jako člen má již útraty. Tuto žádost zamítl okresní úřad výměrem z 20. září 1930 s tímž odůvodněním jako ve výměru dřívejším.